

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobců:

- a) X., narozený dne X.
- b) X., narozená dne X.
- c) X., narozený dne X.
- d) X., narozený dne X.
- e) X., narozená dne X.
- f) X., narozená dne X.
- g) X., narozený dne X.,
všichni státní příslušnost Irák
všichni t.č. pobytem v X.
nezletilí žalobci c) - g) v řízení zastoupeni zákonnou zástupkyní X.
(žalobkyně b)

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2022, č. j. KRPA-311473-10/ČJ-2022-000022-MIG a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2022, č. j. KRPA-311472-12/ČJ-2022-000022-MIG,

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 25. 9 2022, č. j. KRPA-311473-10/ČJ-2022-000022-MIG se **zamítá**.
- II. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2022, č. j. KRPA-311472-12/ČJ-2022-000022-MIG se **zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou prostřednictvím žalovaného k Městského soudu v Praze, kam byla žaloba podána dne 26. 10. 2022, se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9 2022, č. j. KRPA-311473-10/ČJ-2022-000022-MIG (dále též „první napadené rozhodnutí“), jímž byl podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn žalobce a) za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013), přičemž doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody, a dále rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2022, č. j. KRPA-311472-12/ČJ-2022-000022-MIG (dále též „druhé napadené rozhodnutí“), jímž byla podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zajištěna žalobkyně b) za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013), přičemž doba zajištění byla stanovena na 20 dnů ode dne omezení osobní svobody; účastníky předmětného řízení o zajištění žalobkyně b) byli žalobce c), žalobce d), žalobkyně e), žalobkyně f) a žalobce g).

II. Obsah žaloby

2. Žalobci podali společnou žalobu proti oběma napadeným rozhodnutím. V žalobě nejprve obecně namítali porušení § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, čl. 3 a čl. 37 písm. b) Úmluvy o právech dítěte, čl. 3 a 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), dále čl. 8 Úmluvy, neboť žalovaný se dostatečně nezabýval aktuálními podmínkami v X., a § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, protože žalovaný nedostatečně posoudil, zda je možnost realizace účelu zajištění alespoň přiměřeně pravděpodobná. Dále uplatnili čtyři konkrétní žalobní námitky.
3. V prvním žalobním bodě žalobci vytýkali žalovanému, že v napadených rozhodnutích dostatečně nezohlednil nejlepší zájem nezletilých žalobců (ve věku X.), na žalobce c) – g) se vztahují zvláštní záruky z hlediska ochrany práv dětí, které žalovaný dostatečně nezohlednil, žalovaný umístění nezletilých žalobců v zajišťovacím zařízení zmiňuje pouze na konci druhého napadeného rozhodnutí. Jak však judikoval Ústavní soud (10. 5. 2017, sp. zn. III. ÚS 3289/14) i v případě umístění dítěte do zařízení podle § 140 zákona o pobytu cizinců se jedná de facto o zajištění, neboť dítě je nuceno sdílet totožný režim s rodiči a jeho osobní svoboda je omezena. Napadené rozhodnutí je tedy třeba posuzovat i z hlediska zásahu do osobní svobody dítěte. Připomněli, že dle stanoviska Výboru OSN pro práva

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

dítěte nemůže být dítě nikdy omezeno na osobní svobodě pouze z důvodu svého pobytového stavu, resp. pobytového stavu svých rodičů, k tomu odkázali na další dokumenty, např. doporučení Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky z roku 2012, zprávu Zvláštního zpravodaje OSN pro lidská práva migrantů z roku 2020. Dle názoru mezinárodních organizací by ČR měla praxi zajišťování dětí okamžitě ukončit, v nejnovějším stanovisku z roku 2021 Výbor OSN pro práva dítěte urguje ČR, aby ukončila detence dětí. Dle Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) je zajištění dítěte možné jenom za velmi výjimečných okolností a na nezbytně nutnou dobu, přípustnou délkou zajištění je maximálně doba několika dnů, zvýšená ochrana se vztahuje i na osoby blížící se věku dospělosti. Shrnuli, že napadenými rozhodnutími došlo k nepřipustnému omezení osobní svobody dítěte pouze z důvodu pobytového stavu jeho rodiče, což je v rozporu s Úmluvou i s Úmluvou o právech dítěte; i kdyby bylo přihlédnuto k nižšímu standardu Úmluvy, která zajištění dítěte za výjimečných okolností dovoluje, pak nebyly naplněny přísné podmínky kladené judikaturou ESLP. Žalovaný totiž dopady svého rozhodnutí do práv nezletilých žalobců dostatečně nezkoumal, hodnotil pouze hledisko práva na soukromý a rodinný život, avšak nikoli hledisko práva na osobní svobodu, nijak se nezabýval skutečností, že jeho rozhodnutím budou na osobní svobodě omezeny též nezletilé děti, ani se nijak nezabýval aktuálními podmínkami v zařízení a nijak neověřil, zda je vhodné pro pobyt nezletilých. Namítali, že v posledních měsících dramaticky narostl počet zajišťovaných cizinců v tomto zařízení, zařízení se blíží svým kapacitám, a to jak z hlediska prostorového, tak z hlediska lidských zdrojů, klesají hygienické standardy, osazenstvo se často mění. Je zřejmé, že za těchto podmínek není možné se dětem systematicky věnovat a zajistit jejich bezpečí a zdárný rozvoj. Žalovaný si měl obstarat aktuální informace o situaci v zařízení a řádně posoudit, zda je umísťování dětí do tohoto zařízení s ohledem na aktuální situaci nadále vhodné, počty příchozích mu byly známy, starší zprávy již nejsou relevantní. Měli za to, že délka zajištění je nepřiměřená, je několikanásobně delší než ESLP povolená délka zajištění maximálně několika dnů. Žalovaný se nijak nezabýval nejlepším zájmem dítěte ani ve vztahu k alternativám zajištění a možnostem realizace transferu do Rumunska. Žalovaný tak porušil povinnost důkladně se zabývat nejlepším zájmem dítěte, napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.

4. Ve druhém žalobním bodě žalobci namítali, že žalovaný porušil § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, neboť se dostatečně nezabýval otázkou, zda je naplnění účelu zajištění alespoň potenciálně možné. Upozornili, že ve druhém napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval toliko podmínkami azylového systému v Bulharsku (nikoli v Rumunsku, kam mají být žalobci předáni), rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. V prvním napadeném rozhodnutí se sice žalovaný zabývá Rumunskem, avšak podmínky zkoumá zcela obecně a navíc nikoli ve vztahu k dětem a k rodinám s dětmi. Poukázali na to, že v minulosti se proti předávání nezletilých a zranitelných osob do Rumunska vyslovily české soudy, k tomu viz usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 20. 6. 2019 č.j. 45 Az 10/2019-34 a usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2020 č.j. 32 Az 49/2020-55, obojí o přiznání odkladného účinku, a rozhodnutí nizozemského správního soudu v Roermond ze dne 3. 5. 2018 NL18.5246. Ve vztahu ke všem žalobcům tak jsou napadená rozhodnutí nepřezkoumatelná, neboť nebyly

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

zkoumány reálné podmínky, které v Rumunsku panují, k tomu viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 8. 2. 2021 č.j. 5 Azs 166/2020-54.

5. Ve třetím žalobním bodě žalobci namítali, že stanovená délka zajištění 20 a 30 dnů neobstojí ve světle judikatury ESLP, která i u starších dětí délku zajištění omezuje na několik dnů, odkázali též na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2020 č.j. 4 A 41/2022-30. Rovněž považovali za nezákonné, aby žalobci a) jako otci byla stanovena délka zajištění o deset dnů delší než zbytku rodiny, žalobci jsou jedna rodina, pomáhají si, cestují společně, tímto postupem by mohlo dojít k rozdělení rodiny. Daný postup tak nelze považovat za souladný s nejlepším zájmem dítěte.
6. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobci poukazovali na to, že žalovaný se nedostatečně zabýval alternativami k zajištění, používá pouze zcela obecné důvody, jako např. neoprávněný pobyt nebo absenci stálé adresy. Pokud by však byl pobyt žalobců oprávněný, žalovaný by vůbec nemohl přistoupit k zajištění žalobců. Skutečnost, že žalobci nemají na území stálou adresu, by bylo možné řešit pomocí § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců tj. uložením povinnosti zdržovat se na určitém místě, dle důvodové zprávy je tato alternativa určena právě pro rodiny s dětmi, které mohou být umístěny v Pobytovém středisku Správy uprchlických zařízení (Zastávka u Brna), tam mohli být umístěni též žalobci. Jde o oplocený areál, který lze opustit pouze před jednu vrátnici, žalobci by jej nemohli samovolně opustit, byli by k dispozici správnímu orgánu pro další kroky v řízení. Žalobci c)-g) jsou nezletilí, žalovaný měl přistoupit k uložení mírnějšího opatření, nebo to alespoň řádně zvážit, neuložení měl řádně odůvodnit. To však neučinil, napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná.
7. S ohledem na výše uvedené žalobci navrhli, aby napadená rozhodnutí byla zrušena.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný poukázal na úpravu dle § 129 odst. 1, § 129 odst. 3, § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, zrekapituloval skutkové okolnosti případu žalobců. Uvedl, že pouhý výčet právních předpisů uvedený v žalobě nelze považovat za konkrétní žalobní body.
9. Sdělil, že žalobce a) a žalobkyně b) (se svými nezletilými dětmi) bez cestovních dokladů a bez jakéhokoli pobytového statusu cestovali přes země Evropské unie, na území ČR se pohybují bez víza či povolení k pobytu, žalobce a) podal dne X. 2022 žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku, žalobkyně b) tak učinila dne X. 2022. Nejlepší zájem dětí byl zohledněn ve druhém napadeném rozhodnutí, nezletilí žalobci jsou v zařízení umístěni na základě a v režimu § 140 zákona o pobytu cizinců, jsou umístěni společně s matkou, v rámci zařízení budou respektovány základní aspekty rodinného života, je jim poskytováno samostatné ubytování v odpovídající kvalitě, je dostupné X. Nejlepší zájem dětí v kontextu Úmluvy o právech dítěte byl zohledněn, primárním zájmem bylo zachování jednoty rodiny, žalovaný hodnotil možnost vést rodinný život i v rámci zařízení, odkázal na strany 7 -9 druhého napadeného rozhodnutí.
10. K námitce ohledně systémových nedostatků uvedl, že uvedení Bulharska bylo pouze chybou v přepisu, což nemá vliv na správnost rozhodnutí, neboť z kontextu je zřejmé, že

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

jde o předání do Rumunska. Považoval za obecně známé, že v Rumunsku je dodržován standard ochrany lidských práv, ani z aktuálních informací nevyplývá, že by tato země měla v současné době s přijímáním cizinců závažné systémové nedostatky. Tato země patří k ekonomicky standardním zemím, je demokratickou zemí s fungujícím právním systémem, práva žadatelů o udělení mezinárodní ochrany jsou dodržována. Podmínky přijetí žadatelů nenesou trhlin, nehrozí riziko nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.

11. K délce zajištění 20 dnů uvedl, že byla stanovena s ohledem na předpokládanou složitost přípravy předání a zajištění náležitostí nezbytných k realizaci předání, poukázal na to, že o přijetí žalobkyně b) zpět na území jiného členského státu EU musely rozhodnout dožadované orgány Rumunska, příslušný správní orgán žádající o převzetí je povinen podat žádost do jednoho měsíce a požádat dožadovaný stát o urychlenou odpověď, dožadovaný stát musí ověřit svou příslušnost a učinit odpověď do dvou týdnů. Totožné odůvodnění žalovaný uvedl k délce zajištění 30 dnů, která byla stanovena v případě žalobce a). Z evidence EUODAC vyplývá, že žalobce a) a žalobkyně b) podali žádost o azyl v Rumunsku.
12. Měl za to, že uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců nebylo možné, odůvodnění uvedl na stranách 5 -7 a 7-8 napadených rozhodnutí. Jejich aplikace je vázána na předpoklad, že žalobci budou se státními orgány spolupracovat a neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění resp. předání vyhýbali (objektivní složka); podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců je absence důvodné obavy nezbytným předpokladem pro uložení zvláštního opatření. U žalobců absentovala jak objektivní, tak subjektivní složka, využití zvláštních opatření tak bylo v podstatě vyloučeno. Žalovaný jasně vyložil, z jakých důvodů považuje uložení mírnějších opatření nejen za „nemožné“ (subjektivní složka), ale rovněž za „neúčelné“ (objektivní složka). Po zhodnocení dosavadního chování žalobců s ohledem na jejich pobytovou historii, kdy vstoupili na území ČR nelegálně bez dokladů, shledal existenci důvodné obavy, že výkon jejich předání bude zmařen, a proto namísto zajištění žalobců nemohl uložit mírnější opatření.

IV. Obsah správního spisu

13. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným ohledně obou napadených rozhodnutí vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
14. Dne 24. 9. 2022 kontrolovala hlídka policie ČR na autobusové zastávce v obci X. skupinu 7 cizinců, kteří nedisponovali platným cestovním dokladem, ani povolením k pobytu, na výzvu policie žalobci nepředložili žádný cestovní doklad, ke své identitě sdělili, že pochází ze Sýrie. Při dalším šetření žalobci udali svoji totožnost, bylo zjištěno, že se jedná o rodinu, lustrací v evidencích nebylo žádné pobytové oprávnění zjištěno, ohledně žalobce a) a žalobkyně b) byly nalezeny záznamy v systému EUODAC, a to ze dne X. 2022 (žalobce a) a dne X. 2022 (žalobkyně b).
15. Do protokolu o podání vysvětlení žalobce a) sdělil, že pochází z Iráku, tam má svoje doklady, s rodinou opustili nelegálně Irák dne X. 2022, celou dobu cestují dle pokynů převaděčů, do EU přicestoval žalobce a) z Turecka dne X. 2022 nelegálně, do ČR

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

přicestoval dne X. 2022, za cestu zaplatil 10 000 EUR za celou rodinu, o azyl chce požádat v Německu, zatím nikde nežádal, Německo je jeho cílová země, přes ČR jen tranzituje, v ČR nemá žádné ubytování, není nikde hlášen, včera přicestoval a hned byl chycen policií, cestuje s manželkou a s dětmi, má u sebe asi 200 EUR, jinak nemá žádné finanční prostředky a není nikdo, kdo by mohl za něj složit peníze, ubytování nemá, v ČR nemá žádné vazby. Žalobkyně b) do protokolu sdělila, že pochází z Iráku, v Rumunsku při podání žádosti o azyl sdělili, že jsou ze Sýrie, aby nebyli vráceni zpátky, s rodinou opustili nelegálně Irák v X., celou dobu cestují dle pokynů převaděčů, kterým platili, v Rumunsku jim vzali otisky prstů a řekli, že můžou jít, kam chtějí, dovezli je na nádraží, o azyl chtějí požádat v Německu, to je jejich cílová země, přes ČR jen tranzitují, v ČR nemají žádné ubytování, jako rodina mají u sebe asi 200 EUR, v ČR nemají žádné vazby, chtějí všichni co nejdříve do Německa.

16. Dne 25. 9. 2022 vydal žalovaný první napadené rozhodnutí, kterým byl podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a podle § 129 odst. 7 téhož zákona zajištěn žalobce a) na 30 dnů za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, a druhé napadené rozhodnutí, kterým byla podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a podle § 129 odst. 7 téhož zákona zajištěna žalobkyně b) na 20 dnů za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU) č. 604/2013 ze dne 26. června. 2013 (dále jen „Dublinské nařízení“).
17. Ministerstvo vnitra oznámilo dne 30. 9. 2022 žalovanému, že byl v případě žalobců a) a b) a rovněž nezletilých žalobců zahájen postup dle Dublinského nařízení, v daném případě byla dne 30. 9. 2022 odeslána žádost o přijetí zpět do Rumunska, lhůta pro odpověď byla stanovena do 14. 10. 2022. Ministerstvo vnitra oznámilo dne 11. 10. 2022 žalovanému, že dne 10. 10. 2022 obdrželo souhlas rumunské strany s přijetím zpět žalobců na své území, Česká republika má 6 týdnů na realizaci předání, tj. do 21. 11. 2022, bylo požádáno o prodloužení zajištění nejdéle do 21. 11. 2022.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
19. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal obě napadená rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba proti žádnému z napadených rozhodnutí není důvodná.

K námitkám ohledně nezohlednění nejlepšího zájmu dítěte a k nepřiměřené délce zajištění

20. Tyto dvě námitky spolu úzce souvisejí, proto se k nim soud vyjádří společně.
21. Je třeba konstatovat, že první napadené rozhodnutí se týká pouze žalobce a), nezletilí žalobci c)-g) na základě tohoto rozhodnutí zajištění nebyli, a to ani fakticky, nejsou zde

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

uvedeni jako účastníci řízení. Z toho plyne, že veškeré námitky týkající se nedostatečného zohlednění nejlepšího zájmu dítěte a nepřiměřené délky zajištění ve vztahu k nezletilým jsou z hlediska prvního napadeného rozhodnutí bezpředmětné. Práva nezletilých žalobců jsou však dostatečně ošetřena druhým napadeným rozhodnutím.

22. Druhým napadeným rozhodnutím byla sice zajištěna pouze matka nezletilých žalobců (žalobkyně b), nicméně ve smyslu judikatury Ústavního soudu (nález ze dne 10. 5. 2017, sp. zn. III. ÚS 3289/14), mělo toto rozhodnutí stejné účinky i na nezletilé žalobce c) – g), neboť v jeho důsledku došlo k jejich umístění do X., nezletilí žalobci byli tedy nuceni sdílet stejný režim jako jejich matka, došlo tím tedy *de facto* ke zbavení jejich osobní svobody. Ke stejnému závěru dospěl i ESLP v rozsudcích ve věci *A. B. a ostatní proti Francii* ze dne 12. 7. 2016, stížnost č. 11593/12, ve věci *R. K. a ostatní proti Francii* ze dne 12. 7. 2016, stížnost č. 68264/14, rozsudek ve věci *R. M. a ostatní proti Francii* ze dne 12. 7. 2017, stížnost č. 33201/14.
23. Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) v rozsudku ze dne 18. 6. 2019 č.j. 8 Azs 112/2018-83 shledal, že: „*Na zajištění dětí v imigračním kontextu jsou kladeny ještě přísnější požadavky než u zletilých osob s ohledem na vůdčí princip nejlepšího zájmu dítěte podle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Ta nad rámec výše řečeného požaduje, aby ke zbavení osobní svobody bylo přistoupeno jako ke krajnímu opatření na nejkratší nutnou dobu. Přítomnost dětí v zařízení pro zajištění cizinců bude v souladu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv jen tehdy, pokud vnitrostátní orgány prokážou, že k tomuto krajnímu řešení přistoupily až poté, co s ohledem na konkrétní individuální okolnosti případu ověřily, že jiné opatření, které méně zasahuje do osobní svobody, není možné přijmout. Tento požadavek je obsažen i v čl. 11 přijímací směrnice, na který odkazuje čl. 28 odst. 4 nařízení Dublin III. Podle přijímací směrnice musí dále zajištění nezletilých osob trvat co nejkratší dobu a musí být vyvinuto veškeré úsilí o jejich propuštění a umístění do ubytovacího zařízení vhodného pro nezletilé osoby (viz nálezy ÚS sp. zn. III. ÚS 3289/14). Má-li být zásah do práva na rodinný život přípustný, musí mít zákonný podklad, sledovat legitimní účel a být ve vztahu přiměřenosti k danému účelu (nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2015 sp. zn. I. ÚS 1587/15). Úmluva o právech dítěte zapovídá svévolný zásah do soukromého života či rodiny. Není sporu o tom, že vztah mezi stěžovateli lze považovat za rodinný život. Stejně tak nelze mít pochyb o tom, že do rodinného života stěžovatelů bylo v důsledku jejich zajištění zasaženo, přinejmenším se stěžovatelé museli podrobit režimu Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová. Při hodnocení nezbytnosti a přiměřenosti zásahu je nutné zkoumat vyčerpání jiných alternativ k zajištění.*“
24. Soud shledal, že žalovaný vycházel z toho, že druhým napadeným rozhodnutím budou žalobci c) - g) též zajištěni, resp. fakticky umístěni do stejného režimu, jako žalobkyně b), tedy do uzavřeného zařízení, žalobcům c)-g) pak přiznal status účastníka řízení a jejich situaci posuzoval v kontextu § 140 zákona o pobytu cizinců. Zkoumal, zda bude rozhodnutím o zajištění žalobkyně b) zasaženo do právní sféry nezletilých žalobců, situaci žalobkyně b) a nezletilých žalobců hodnotil ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy, shledal, že budou umístěni společně v rámci jednoho zařízení a budou moci realizovat rodinný život v rámci daného zařízení, kde jim bude poskytnuto samostatné ubytování v odpovídající kvalitě, je zde X. dochází k minimalizaci viditelných bezpečnostních opatření narušujících rodinný život. Zabýval se též nejlepším zájmem dítěte v kontextu Úmluvy o právech

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

dítěte, kdy primární složkou je zachování jednoty rodiny tj. umístění dětí do stejného zařízení jako rodiče, odkázal na závěry týkající se nemožnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování. Tyto úvahy provázal s úvahou o délce zajištění, kdy poukázal na maximální doby zajištění stanovené v § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přičemž u rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění přesáhnout 90 dnů, konstatoval, že děti budou ubytovány společně s matkou, přičemž nikdo z žalobců nedisponuje cestovním dokladem a délka zajištění byla stanovena s ohledem na nutné úkony, které bude třeba v době zajištění provést (s přihlédnutím k předpokládané složitosti předání). Dále se podrobně zabýval podmínkami v X. z hlediska čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť toto zařízení vyhodnotil jako X. Konkrétní podmínky v tomto zařízení žalovaný popsal na straně 8 - 9 druhého napadeného rozhodnutí, přičemž toto zařízení shledal za vhodné. Není tak důvodná námitka, že by žalovaný přijaté opatření neposuzoval též z hlediska nejlepšího zájmu dítěte a zásahu do osobní svobody nezletilých žalobců, a to i z hlediska jeho délky, přičemž v posouzení žalovaného soud nedostatky neshledal. Městský soud v Praze podotýká, že X. je vybaveno též pro pobyt zranitelných osob (viz rozsudky NSS ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50, publ. pod č. 3982/2020 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 8. 2020, č. j. 4 Azs 461/2019-49, bod 27). Žalobní námitky týkající se neutěšeného současného stavu v daném zařízení a jeho údajné přeplněnosti jsou velmi vágní, žalobci k jejich podpoře nepřiložili ani nenavrhli žádné důkazy. Přitom, ani pokud by bylo prokázáno, že zařízení je v současnosti využíváno na svou plnou kapacitu, nemuselo by to znamenat bez dalšího, že je již dále nevhodné pro umísťování rodin s dětmi. K takovému závěru by musely být dány další závažné skutečnosti, pro které by bylo dané zařízení třeba považovat za nevyhovující. To se však v daném případě nestalo.

25. Soud neshledal důvodné ani námitky, že žalovaný ve druhém napadeném rozhodnutí nedostatečně odůvodnil délku zajištění ve vztahu k nezletilým a že je tato délka s ohledem na nezletilé nepřiměřená.
26. ESLP ve své rozhodovací praxi (konkrétně, např. v pěti rozsudcích, které směřovaly proti Francii - rozsudek ve věci A.B. a ostatní proti Francii ze dne 12. 7. 2016, stížnost č. 11593/12; rozsudek ve věci A.M. a ostatní proti Francii ze dne 12. 7. 2016, stížnost č. 24587/12; rozsudek ve věci R.C. a V.C. proti Francii ze dne 12. 7. 2016, stížnost č. 76491/14; rozsudek ve věci R. K. a ostatní proti Francii ze dne 12. 7. 2016, stížnost č. 68264/14; rozsudek ve věci R. M. a ostatní proti Francii ze dne 12. 7. 2017, stížnost č. 33201/14), při hodnocení zajištění nezletilých v návaznosti na předchozí judikaturu posuzoval současně tři rozhodující faktory: věk dětí, způsobilost místa pro pobyt dětí a délku zajištění. V projednávaných případech byla přitom rozhodujícím faktorem pro závěry o porušení článku 3 Úmluvy zejména délka zajištění. Doba, kterou stěžovatelé v projednávaných případech strávili v zařízeních pro zajištění cizinců, nepřesáhla s výjimkou jednoho případu deset dnů. Nejkratší doba zajištění byla v uvedených případech 7 dnů. Přičemž z rozsudku R. K. a ostatní proti Francii lze dovodit, že „krátká doba“, která by ve světle čl. 3 Úmluvy mohla obstát, by bylo 5 dnů, pokud by se vnitrostátní orgány aktivně snažily realizovat vyhoštění. Dále lze poukázat na rozsudek ze dne 13. 12. 2011, K. a ostatní proti Belgii, stížnost č. 15297/09, kdy stěžovatelé byli ve věku třináct, jedenáct a osm let a doba, detence činila čtyři měsíce, ESLP zde dovodil porušení čl. 3 Úmluvy, a to s ohledem na (a) nevhodnost detenčního centra pro děti, (b) děti byly zcela odděleny od otce,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

(c) jejich matka, která s nimi byla zajištěna v centru, nebyla s to o děti náležitě pečovat, (d) délku detence.

27. Dále soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2020, č. j. 2 Azs 230/2019-60, kde bylo rozhodnutí policie rušeno z důvodu nedostatečného odůvodnění délky zajištění s tím, že stěžovatel b) je nezletilou osobou, a policie se nezabývala tím, zda je zbavení osobní svobody po danou dobu přiměřené a v souladu s jeho nejlepším zájmem. V rozsudku ze dne 17. 6. 2015, č.j. 1 Azs 39/2015 – 56 Nejvyšší správní soud zdůraznil, že za situace, kdy se důvody zajištění týkají i nezletilého dítěte, nebo pokud je na základě tvrzení zákonných zástupců nebo z okolností případu zřejmé, že dítě bude muset pobývat po dobu zajištění jeho zákonných zástupců s nimi, musí správní orgány k této skutečnosti přihlédnout. Podmínky pro vydání rozhodnutí o zajištění (nebezpečí útěku, přiměřenost, existence alternativ), jakož i okolnosti samotného zajištění v případě, že je k němu přikročeno (jeho délka, zařízení, kde bude provedeno...) je poté třeba hodnotit právě s ohledem na skutečnost, že budou přímo dopadat i na nezletilé dítě.
28. V daném případě však soud porušení výše uvedených požadavků neshledal. Jak je uvedeno výše, byla náležitě hodnocena způsobilost místa zajištění pro pobyt dětí, přičemž v tomto směru žalovaný nepochybil. V této souvislosti žalovaný hodnotil i délku zajištění, kdy přitom přihlédl i k tomu, že fakticky jsou spolu s matkou zajišťovány i nezletilé děti. Žalovaný však vycházel i ze skutečnosti, že nikdo ze žalobců nedisponoval cestovními doklady a vzal v úvahu i konkrétní kroky, které bude nutné učinit k realizaci předání žalobců do Rumunska, přičemž dobu zajištění žalobkyně b) spolu s nezletilými stanovil ještě kratší, než dobu jednoho měsíce, ve které musí Česká republika podat žádost o přijetí zpět žalobců. Nelze tak souhlasit s tím, že by žalovaný při stanovení délky zajištění situaci nezletilých nezohlednil. V tom se posuzovaný případ významně odlišuje od případu posuzovaném v rozsudku zdejšího soudu ze dne 19. 9. 2022 č.j. 4 A 41/2022-30, kde nezletilý byl fakticky zajištěn se svým otcem na 90 dnů (tedy na dobu více než 4x delší), přičemž žalovaný při jejím stanovení k postavení nezletilého nepřihlédl.
29. Soud pak z hlediska ochrany nejlepšího zájmu dítěte nepovažuje za nezákonné, pokud byla ohledně žalobce a) stanovena délka zajištění 30 dnů a ohledně žalobkyně b), a tedy i nezletilých, stanovena kratší délka zajištění 20 dnů. Jak je uvedeno výše, na nezletilé se vztahuje druhé napadené rozhodnutí, ve kterém byla dostatečně šetřena jejich práva, a to z hlediska vhodnosti místa zajištění, jejich umístění společně s matkou resp. s rodiči a možnosti vedení společného rodinného života, v tomto směru byla dostatečně odůvodněna i délka zajištění 20 dnů, kterou soud v kontextu výše uvedeného neshledal nepřiměřenou. Pouhá skutečnost, že u otce nezletilých žalobců byla doba zajištění stanovena o deset dnů delší, do jejich práva na osobní svobodu nijak nezasahuje, přičemž i pokud by zajištění žalobkyně b) s nezletilými bylo ukončeno dříve, než zajištění žalobce a), nebude nejlepší zájem dítěte narušen, neboť nezletilí budou stále mít možnost pobývat společně s matkou, která je schopna se o děti postarat.
30. V souvislosti s výše uvedeným pak soud k důkazu neprováděl četné materiály výborů a pracovních skupin OSN týkající se práv dítěte zmíněné v žalobě, neboť se jedná o materiály obecné a doporučující povahy, konkrétnější vodítka jsou přitom obsažena v judikatuře ESLP a NSS, kterou soud vzal v úvahu.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

K námitce ohledně existence systémových nedostatků v azylovém systému v Rumunsku

31. Soud v této souvislosti poukazuje na judikaturu NSS, který se opakovaně vyjádřil k míře, v jaké se správní orgán musí zabývat otázkou systémových nedostatků azylového řízení ve státě, do kterého má být cizinec předán. Základem je přitom rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, publ. pod č. 3773/2018 Sb. NSS, ve kterém soud uvedl: *„Rozhoduje-li správní orgán o zajištění cizince za účelem jeho předání do jiného členského státu, je povinen i přes poměrně krátkou dobu (žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodě) se s ohledem na naplnění účelu zajištění a možnou dobu trvání omezení osobní svobody zabývat z úřední povinnosti otázkou faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání, tj. i otázkou případných systémových nedostatků azylového řízení ve státě, do kterého má být cizinec předán. Právě uvedené nicméně nelze chápat tak, že by správní orgány musely v každém jednotlivém rozhodnutí o zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců výslovně zdůvodňovat, zda ve státě (státech), kam má být cizinec předán, k těmto nedostatkům v rámci azylového řízení dochází či nedochází. Pokud účastník řízení systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl (obdobně ve vztahu k nicotnosti viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 12/2003 - 48, č. 319/2004 Sb. NSS, či ve vztahu k prekluzi práva vyměřit daň rozsudek NSS ze dne 20. 8. 2009, č. j. 1 Afs 33/2009 - 124).“* Rozšířený senát rovněž připomněl, že evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a dodržuje základní unijní práva (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 12. 2011, C - 411/10 a C - 493/10, ve věci N. S. a dalších), přičemž s ohledem na tuto zásadu má správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti. Z rozsudku rozšířeného senátu pak NSS následně vycházel při posuzování právně a skutkově obdobných věcí (srov. např. rozsudek ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Azs 226/2019-26, a rozsudek ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 Azs 150/2019-19).
32. Stručně lze tedy podmínky, při jejichž naplnění se žalovaný nemusí v rozhodnutí o zajištění výslovně otázkou existence systémových nedostatků zabývat, vyslovené rozšířeným senátem shrnout následovně: (i) neuplatnění námítky systémových nedostatků v řízení před správním orgánem, (ii) správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům v příslušném členském státu nedochází, a (iii) o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti.
33. Podle judikatury NSS je žalovaný povinen zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou mu známy z úřední činnosti či vyplývající z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně známé a případné okolnosti konkrétně zmíněné zajišťovaným cizincem. Z těchto hledisek je nezbytné vždy učinit úvahu, zda není předání do konkrétního členského státu vzhledem ke stavu jeho azylového systému *a priori* vyloučené. Teprve v následném řízení o předání se zevrubně ověří, zda je předání cizince do jiného členského státu skutečně realizovatelné

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

(srov. např. rozsudky NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017-54, ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21, a ze dne 10. 7. 2020, č. j. 5 Azs 307/2019-22).

34. V této souvislosti je třeba poukázat na podání vysvětlení žalobcem a) a žalobkyní b), kde uvedli, že v Rumunsku byli jako celá rodina kontrolováni policií, byly jim sejmuty otisky prstů, poté byli policií odvezeni na nádraží, aby mohli pokračovat v cestě; žalobci žádné negativní zkušenosti s azylovým řízením v Rumunsku nesdělili, ani nepoukazovali na žádné systémové nedostatky azylového řízení v Rumunsku.
35. Soud konstatuje, že z rozhodovací praxe správních soudů, z úřední činnosti ani z obecně dostupných informací nevyplynou žádné poznatky o tom, že by v Rumunsku docházelo k systémovým nedostatkům či že by zde byly dány pochybnosti o fungování azylového řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, a to ani ve vztahu k nezletilým. S ohledem na konkrétní okolnosti nelze ani dovodit, že by žalobcům předáním do tohoto státu hrozilo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU, či že by žádosti o mezinárodní ochranu byly v tomto státě posuzovány v rozporu se zásadami azylového práva. Rumunsko patří mezi demokratické země s fungujícím právním systémem, které dodržuje standardy ochrany lidských práv, je obecně považováno za bezpečnou zemi původu.
36. Žalovaný se otázkou možné existence systémových nedostatků v Rumunsku v obou napadených rozhodnutích zabýval s odkazem na čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, vycházel přitom z obecně známých informací, dle kterých Rumunsko dodržuje standard ochrany lidských práv, a z aktuálních jemu dostupných informací, ze kterých nijak nevyplyná, že by tato země měla s přijímáním cizinců systémové potíže či nedostatky. Konstatoval, že tato země patří nejen k ekonomicky standardním zemím, ale taktéž patří mezi demokratické státy s fungujícím právním systémem spojeným s dodržováním práv žadatelů o mezinárodní ochranu, podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v daném státě nenesou trhlín, a proto zde nehrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Ve světle uvedeného měl žalovaný za to, že kritéria dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení jsou ve státě, kam mají být žalobci předáni, naplňována. Vyšel z toho, že na úrovni Evropské unie, ani Evropského soudního dvora či Evropského soudu pro lidská práva nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu. Ve druhém napadeném rozhodnutí je pak v této části odůvodnění v některých případech uvedena zjevná nesprávnost, kdy je uvedeno Bulharsko namísto Rumunska, v závěrečné pasáži je však již uvedeno Rumunsko, z kontextu celého rozhodnutí je pak zřejmé, že žalobkyně b) má být předána do Rumunska. Tato zjevná nesprávnost tak nemá vliv na srozumitelnost a zákonnost druhého napadeného rozhodnutí.
37. Soud tak považuje shora uvedené odůvodnění napadených rozhodnutí za zcela dostatečné a přesvědčivé, žalovaný ve smyslu shora uvedené judikatury dostal svým povinností zhodnotit otázku případných systémových nedostatků rumunského azylového systému, v daném kontextu nebylo důvodné, aby k tomu shromažďoval a analyzoval aktuální podklady či zprávy. Na těchto závěrech nic nemění ani skutečnost, že se druhé napadené

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

rozhodnutí týká nezletilých. Námitka tak není ve vztahu k žádnému z napadených rozhodnutí opodstatněná.

38. Hodnocením podmínek azylového systému v Rumunsku se opakovaně zabýval NSS (viz např. rozsudky ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018-20, ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21, ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Azs 72/2020-23, ze dne 21. 12. 2020, č. j. 10 Azs 283/2020-50, ze dne 1. 7. 2021 č. j. 7 Azs 91/2021-23 či ze dne 19. 8. 2021, č. j. 8 Azs 11/2021-48; nebo usnesení ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 Azs 256/2019-30, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 5 Azs 308/2019-37, ze dne 26. 2. 2020, č. j. 4 Azs 347/2019-56, ze dne 20. 8. 2020, č. j. 4 Azs 135/2020-32, ze dne 4. 3. 2021, č. j. 9 Azs 269/2020-50, ze dne 21. 7. 2021, č. j. 10 Azs 42/2021-40, či rozsudky ze dne 1. 7. 2021, č. j. 7 Azs 91/2021-23 a ze dne 18. 5. 2022 č. j. 3 Azs 143/2021-31). Doposud však neshledal, že by v Rumunsku existovaly takové nedostatky, které by ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení obecně bránily předání žadatelů o mezinárodní ochranu do této země. V nedávném rozsudku ze dne 6. 4. 2022, č. j. 6 Azs 81/2021 – 24, Nejvyšší správní soud shrnul, že „[s]polečný evropský azylový systém byl vystaven mj. na předpokladu vzájemné důvěry mezi členskými státy. Proto pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k vyvrácení domněnky o dodržování základních práv žadatelů o mezinárodní ochranu v jiných členských státech. Z dostupných informací nevyplývá, že by Rumunsko přes některé nedostatky nebylo schopno žadatelům o azyl zajistit adekvátní podmínky. Namítá-li stěžovatel, že posouzení je obecné a nevztahující se k jeho konkrétnímu případu, je nutno poukázat, že sám stěžovatel neuvedl žádné konkrétní okolnosti, které by se vztahovaly přímo k jeho osobě a které by odůvodňovaly, že v jeho konkrétním případě jsou podmínky panující v Rumunsku překážkou pro jeho předání. Ani ze správního spisu nic takového nevyplývá, nelze proto dovodit, že ve vztahu ke stěžovateli by nedostatky rumunského azylového systému bylo nutno považovat za takové, které by vyústily v hrozbu nelidského a ponižujícího zacházení a odůvodnily postup dle čl. 3 odst. 2 nařízení *Dublin III*.“
39. Ani v žalobě přitom žalobci neuvedli žádné relevantní informace, které by svědčily o existenci aktuálních systémových nedostatků v azylovém systému v Rumunsku. Odkazovaná rozhodnutí krajských soudů jsou dva roky stará (popř. ještě starší), jedná se o rozhodnutí o odkladném účinku, tedy rozhodnutí předběžné povahy, nikoli meritorní, navíc se týkají nezletilých dětí bez doprovodu, rozhodnutí nizozemského soudu je pak již více než čtyři roky staré. Shora uvedená aktuální judikatura Nejvyššího správního soudu však existenci systémových nedostatků azylového systému bránících předání do Rumunska neshledala. Z těchto důvodů soud k důkazu neprováděl žalobci označenou Zprávu ECRE/AIDA, Country Report – Roumania, Update 2019.

K možnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování

40. Žalobci v této souvislosti zejména zpochybňovali, pokud žalovaný svůj závěr o nemožnosti využití alternativních opatření opřel o skutečnost, že žalobci nemají na území ČR oprávněný pobyt a stálou adresu, přičemž danou situaci bylo dle jejich názoru možné vyřešit umístěním žalobců v Pobytovém středisku Správy uprchlických zařízení, např. Zastávka u Brna. Dále namítali, že neuložení zvláštních opatření mělo být pečlivě odůvodněno zejména s ohledem na nezletilé žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

41. Podle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.
42. Žalovaný založil svůj závěr o nemožnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování v obou napadených rozhodnutích na skutečnostech, že žalobci nemají dostatek finančních prostředků pro pobyt na území ČR, pro vycestování ani ke složení finanční záruky (částku 200 EUR hodnotil jako nedostatečnou), nemají v České republice hlášenou stálou adresu ani zde nejsou ubytováni, chtějí vycestovat do SRN, nemají na území oprávnění k pobytu, nemají žádný cestovní doklad, do ČR přicestovali vědomě nelegálně za pomoci převaděče; z toho dovodil nebezpečí, že by žalobci mohli vycestovat z území ČR bez cestovního dokladu, případně se na území České republiky skrývat nebo vyhýbat správnímu orgánu, případně by mohli vycestovat do SRN, jsou pochybnosti, že by dobrovolně vycestovali do Rumunska. Z hlediska možnosti dle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců žalovaný vedle výše uvedeného považoval též za podstatné, že jde o osoby, které v ČR nemají žádné ubytování a chtějí vycestovat do SRN, správní orgán by u nich nemohl provést pobytovou kontrolu. U žalobce a) vzal v úvahu též skutečnost, že pouze vystupuje pod určitou identitou, jelikož uvedl, že doklady nechal v rodné zemi, a rovněž se vydával za občana jiného státu.
43. Lze souhlasit se žalobci, že z hlediska hodnocení možnosti použití alternativních opatření je argumentace neoprávněným pobytem žalobců nepřipadná, neboť z podstaty věci se jedná o samotnou podmínku pro to, aby vůbec bylo možné uvažovat o zajištění žalobců (§ 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Na rozdíl od toho však je namísto argumentace, kdy žalovaný přihlédl k neexistenci hlášené či jiné adresy žalobců na území České republiky. Tato skutečnost je totiž z hlediska možnosti uložení zvláštních opatření podstatná a je v této souvislosti standardně posuzována.
44. Za důvodnou nelze považovat námitku, že žalobci mohli být alternativně k zajištění umístění do některého z Pobytových středisek Správy uprchlických zařízení, neboť žalobci nebyli žadateli o mezinárodní ochranu a takovou možnost nelze jako zvláštní opatření za účelem vycestování z hlediska § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců použít. Z tohoto důvodu nemusel žalovaný v napadeném rozhodnutí ani zdůvodňovat, proč k umístění žalobců do Pobytového střediska Správy uprchlických zařízení nepřistoupil.
45. K tomu soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2019 č.j. 10 Azs 316/2018-60: „Umístění žalobců do přijímacího střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu nebylo v tomto případě relevantní alternativou k umístění do zařízení pro zajištění cizinců, ostatně stěžovatelé nebyli žadateli o mezinárodní ochranu. Protože nešlo o žádnou alternativu, nemusela se touto otázkou ani žalovaná ve svém rozhodnutí zabývat (NSS připomíná, že ve správním řízení tímto pochopitelně nikdo neargumentoval a celá otázka vyvstala až v řízení před správními soudy). Dobová judikatura krajských soudů, na niž stěžovatelé upozornili, se týkala skutkově odlišných situací, totiž rodin s velmi malými dětmi, pro které bylo třeba vytvořit zvláštní podmínky. Nadto umístění malých dětí do zařízení pro zajištění cizinců před několika lety, v době vrcholící migrační krize, zjevně naráželo na tehdejší limity těchto zařízení.“ Na to navazuje rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2020 č.j. 9 Azs 156/2019-68. V daném případě se sice

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

rovněž jedná o rodinu s malými dětmi, avšak žalobci nejsou žadateli o mezinárodní ochranu, a z tohoto důvodu je nelze do Pobytového střediska umístit.

46. Žalobní námitky týkající se nemožnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování tak nelze považovat za opodstatněné, shora uvedené dílčí pochybení žalovaného, který mezi důvody pro neuložení zvláštních opatření uvedl též neoprávněný pobyt, není důvodem nezákonnosti daného posouzení, neboť ostatní konkrétní okolnosti žalovaný vyhodnotil správně a přezkoumatelně, a to z hlediska všech variant uvedených pod § 123b odst. 1 písm. a), b) c) a d) zákona o pobytu cizinců. Uvedené odůvodnění lze považovat za dostačující i z hlediska skutečnosti, že se týká nezletilých žalobců, neboť žalovaný přihlédl ke všem konkrétním okolnostem týkajícím se situace rodiny a všechny zákonné alternativy k zajištění důkladně zvážil.
47. K tomu je dále třeba doplnit, že žalobci neoprávněně přicestovali do České republiky bez platného oprávnění k pobytu a bez cestovních dokladů, cílem jejich cesty byla SRN, do Rumunska se vrátit nechtěli. Žalobci tudíž neoprávněně vstoupili na území České republiky a byli zajištěni postupem předpokládaným zákonem. Tento postup přitom není v rozporu ani s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, dle kterého přípustný důvod pro omezení osobní svobody se týká „osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání“, což je třeba vykládat tak, že nejde nezbytně pouze o správní řízení ve smyslu § 9 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), ale i o jiný postup směřující k předání cizince. Zde lze poukázat na anglické znění dotčeného ustanovení Úmluvy, které nehovoří o osobě, proti níž probíhá „řízení“, ale o osobě, proti níž jsou podnikány kroky s cílem ji vyhostit nebo vydat („*against whom action is being taken with a view to deportation or extradition*“). Rovněž předání cizince podle mezinárodní smlouvy z důvodu jeho neoprávněného pobytu na území lze považovat pro účely výkladu čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy za ekvivalentní pojmu „vyhoštění“ (srov. podobně rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2019, č. j. 8 Azs 54/2019-30, body 10 a 11).
48. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že první i druhé napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu žalobců proti prvnímu napadenému rozhodnutí ve výroku I. a žalobu žalobců proti druhému napadenému rozhodnutí ve výroku II. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
49. Výrok o nákladech řízení je ve vztahu k žalobcům odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobci ve věci neměli úspěch. Žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 3. listopadu 2022

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.